

[Aksel Larsen.]

og når det så sker, og når samfundsmæssige interesser ikke antastes, så siger man: I må alligevel ikke, nu griber vi ind med en voldgift.

Der er en ting, jeg ikke forstår i denne sags udvikling, og det er forligsmændens optræden. Jeg forstår ikke, hvorledes det er muligt, at forligsmanden på et hastigt indkaldt møde kan resolve, at der er ikke mere at forhandle om, og nu vil han overhovedet ikke have mere med de to parter at gøre. Det er dog vist første gang i forligsinstitutionens historie, at en forligsmand har optrådt på den måde. Spørgsmålet er, om der overhovedet har været realitetsforhandlinger, det være sig mellem parterne eller hos forligsmanden; det burde regeringen dog have undersøgt og været i stand til at fortælle noget om.

Jeg synes også, at selv om vi vel ikke her i tinget direkte skal diskutere lønforhold og lignende — jeg kan kun tilslutte mig, hvad hr. Erling Dinesen har sagt, at rederiforeningens oplysninger var aldeles misvisende — så vil jeg tillade mig at gøre opmærksom på, at jeg har foretaget en sammenligning mellem de faktisk betalte lønninger for styrmænd og radiotelegrafister og de lønninger, der betales f. eks. på statsbanernes skibe. Disse lønninger ligger jo adskilligt højeré, og jeg synes ærlig talt, at hvis det er folketingets hensigt, at det direkte eller indirekte skal bestemme, hvad lønningerne skal være for radiotelegrafister og styrmænd, der sejler for rederierne, så bør folketinget sørge for, at indgrebet bliver af en art, så lønningerne, der måtte blive resultatet, kommer til at ligge nogenlunde på niveau med det, man i hvert fald anser det for anstændigt at betale fra de danske statsbaners side.

Afsluttende: Regeringen har i grunden kun én reel begrundelse for sit lovforslag: Parterne kunne ikke blive enige. Det er en for tynd begrundelse for at ville lave en lovgivning af denne art. Der er ingen alvorlige samfundsmæssige interesser i fare, og jeg kan absolut ikke love regeringen nogen velvillig behandling hverken nu eller senere.

Bundgård: Vi må i høj grad tage afstand fra det hastværk, der her har gjort sig gældende, og jeg må sige til hr. Aksel Larsen, at vi har jo alle sammen set dette lovforslag

delt om her i salen; vi har set det, inden man stemte for at give dispensationen, for at det kunne blive behandlet med et sådant hastværk, at vi nu står over for den risiko, at flertallet her i salen kan vedtage det i lyn-tempo. Det må samtlige de medlemmer, som har stemt for dispensationen, tage ansvaret for. Dette hastværk har givet sig udtryk i, at repræsentanter for hovedorganisationen FTF har måttet stå her til formiddag og banke på regeringens dør, uden at regeringen har villet høre på dem, uden at regeringen har villet høre de argumenter, som organisationsfolkene selv har kunnet fremføre; det er efter vor opfattelse skandaløst og uhørt i behandlingen af overenskomstforhold.

Hvad er så begrundelsen? Man har hævdet, at samfundsvigtige interesser var truet; men det er jo blevet fastslået én gang heroppefra, at det er forkert, når der står i det omdelte forslag, at samfundsmæssige interesser har været truet. Man vil måske ligefrem underkende det forligsmandskollegium, som har fastslået, at hvis landbrugs-eksporten blev undtaget, så var samfundsmæssige interesser ikke truet, og med den begrundelse ville have tilladt strejken at gå i gang i sin tid, da den begyndte.

Hvad er så begrundelsen? Finder man det rimeligt, at styrmænd og telegrafister med et enormt ansvar for gods og menneskeliv må eksistere i årevis for en løn på 1.600-1.900 kr. om måneden, at de må finde sig i tvungen overarbejde for 11 kr. 80 øre i timen og søndagsoverarbejde for 13 kr. 74 øre i timen? Når hr. Erik Hansen (Ålborg amt) siger, at det har været vanskeligt inden for søfarten at tiltrække den fornødne arbejdskraft, så er det vist ikke noget at undre sig over i betragtning af de lønninger, man her byder.

Nej, for mig at se er den virkelige begrundelse for dette lovforslag den, at man her har lagt en vel tilrettelagt, tidsindstillet bombe under dansk fagbevægelse. Jeg vil gerne advare alle lønmodtagere i dette land om, at det, der er til behandling her i dag, kan komme til at betyde, at man må opgive sin strejkeret, at man må opgive sine muligheder for at få ting igennem i kraft af den strejkeret, som, selv om den groft har været beskåret mange gange, dog trods alt formelt på papiret har eksisteret.

Her vil man indføre tvungen voldgift ad